

Директора. Васъ Вие е гждель?

Артистката. Да.

Директора. Милъ Фуа пардонъ! Но трѣбва да Ви призная, че у Васъ наистина има неизказано мили работи, каквито у другитѣ липсватъ. Да, мило дете. Непременно Вие ще играете ролята на г-жа Обрие, макаръ и най-голѣми противодействия да срещна за това.

Артистката. Отъ душа Ви благодаря; неще го забравя; ще съумея да се отдължа за Вашата любезность . . .

Директора. Повѣрвайте, очарованъ съмъ отъ изпълнението — отъ стройната фигура, отъ маниера, а най много отъ тази загадъчна усмивница . . . (Презъ това време ѝ пада кърпичката, която той бързо повдига и я подава целувайки ржката ѝ).

Артистката. Благодаря. (Гледа го съ усмивка продължително).

Директора. Ви сте сега тъй прекрасна! Имате божествена външность!

(Повторно продължително ѝ целува ржката).

Артистката. Но и Вие днесъ сте много галантенъ! . . . (Взема поза. Дърпа презрително кърпичката и я хвърля. Той сконфузено отсгпва — съ твърде глупаво изражение на лицето. Тя силно и отъ сърце се смѣе). Вие сте били много плашливъ! Азъ си спомнихъ единъ моментъ отъ ролята на графиня Аврелъ.

Директора. (Огдъхва си и започва и той да се смее най глупаво). Знамъ, че е отъ ролята, но Вие тъй разкошно изразихте гордото презрение, че азъ се забравихъ и . . .

Артистката. Тъй ли? Пжкъ ми я отнехте подъ предлогъ, че не съмъ имала достатъчно горда осанка. . .

Директора. Моля, моля. . . ама кой ви донася тия клюки? Не е вѣрно, че по мое желание ви се отне. Вие не знаете какви разпри имаме тогава. — Госпожа Ванда ни постави предъ дилема! Искаше да напустне театъра, ако не бехме ѝ дали ролята. А не трѣбва да се за-